

[Sigsgaard.]

bremses, når regeringen bremser kommunernes lånoptagelse.

Hr. Ømann var så optimistisk at tro, at virkningen af indgrebene over for kommunernes lånemuligheder alene ville blive højere kommuneskat. Jeg tror desværre, man må erkende, at der i første række vil blive tale om en aktivitetsnedskæring, og at det antagelig også er det, regeringen sigter imod. Der er nemlig grænser for, hvor højt man rundt omkring i kommunerne vil gå med kommuneskatten, og derfor vil man nok gribe til aktivitetsnedskæringer, det vil sige nedskæringer på de områder, jeg har nævnt, f. eks. skoler, børneinstitutioner og institutioner for ældre. Der har efter min opfattelse ikke været lånt overflødig af kommunerne. Tværtimod er deres selvfinansiering, som allerede hr. Lysholt Hansen nævnte det i dag, i almindelighed ganske stor. For at klare bare de nødvendige opgaver har mange kommuner både måttet låne og samtidig gå i top med skatteprocenten.

Regeringen vil ikke gribe mærkbart ind over for overflødige erhvervsinvesteringer. Kun de offentlige investeringer skal begrænses, og derfor må regeringen prøve på at sætte opsparingen i vejret; nu lokker man så med bl. a. en boligopsparingsordning. Man skal huske, at sådanne ordninger altid er til fordel for dem, der har penge at spare op af, og må betales af dem, der ingenting har.

Regeringen vil forhandle med det sociale byggeri om selvfinansiering. Lad mig minde om, hvad bladet Boligens redaktør sagde, da statsministeren under bolighøringen i TV for nylig kom med det forslag. Han spurgte statsministeren, om han i fuldt alvor kunne mene, at netop beboerne i det almennyttige byggeri skulle betale for de sociale problemer, som politikerne har ansvaret for. Statsministeren blev redaktørens svar skyldig. Det ser desværre ud, som om regeringen virkelig har denne efter min opfattelse besynderlige anskuelse.

Økonomiministeren talte om en normalisering af boligmarkedet, og det er efter mine begreber sådan et lidt demagogisk begreb. Jeg må spørge ham, om det betyder fri lejefastsættelse, om regeringen tilstræber det, og hvornår regeringen tilstræber det. Til den tid vil de svagest stillede komme til at stå endnu svagere på boligmarkedet. Efter min ordbog er boligområdet først normaliseret, når den private ejendomsret til andres boliger er afskaffet.

Tilsyneladende lægger regeringen op til en fornyelse af boligforliget, men den socialdemokratiske boligordførers indlæg i dag lod glædeligvis forstå, at han i hvert fald er blevet klogere. Han advarede med indignation regeringen imod at lade provenuet af lejeforhøjelserne gå i ejernes lommer. Man kunne næsten ikke høre på ham, at hans eget parti, socialdemokratiet, ved boligforliget velvilligt hjalp til med at flytte nogle milliarder fra lejernes lommer og over i ejernes. Det vil socialdemokratiet åbenbart ikke være med til endnu en gang, og det er selvfølgelig glædeligt.

Hvad indgrebene over for obligationsmarkedet angår, tvivler jeg på, at regeringen er gået drastisk nok til værks. I stedet for at reformere hele kreditvæsenet nøjes man med nogle småændringer, der i hvert fald bl. a. vil bevirke, at folk tvinges ud på det grå eller sorte pengemarked. Regeringen vil etablere en fond via pensionsbidraget. Måske var det en idé at trække hele det offentligt støttede byggeri ud af obligatiionsfinansieringen og i stedet lade det finansiere over offentlige fonds til fast lav rente, sådan som Lejerforeningernes Fællesråd har foreslået det.

I øvrigt ser det ud til, at regeringen vil overlade det til organisationerne på boligområdet at løse boligproblemerne. Det er noget betænkeligt, ikke mindst når man ved, at kun lejernes LO repræsenterer lejerne i forhandlingerne med grundejerne, medens den anden store, landsomfattende lejerorganisation, Lejerforeningernes Fællesråd, er holdt udenfor. Jeg tror slet ikke,